

Risicoanalyse in auditing

Reactie op artikelen Prof. Dr. K.Y. Mollema RE RA

Hein Kloosterman

1 Inleiding

Prof. Dr. K.Y. Mollema heeft mij in het MAB van december 2003 en januari/februari van 2004 aange-naam verrast (Mollema, 2003, 2004). Het is goed dat hij de discussie over risicoanalyse in de accountantscontrole weer heeft opgepakt. Hij biedt in deel twee van het artikel een stappenplan aan om aan de hand van scorecards de risicoanalyse uit te voeren.

Na lezing had ik een dubbel gevoel. Enerzijds vind ik de analyse die Mollema wil laten maken om de onderneming in kaart te brengen heel waardevol. Anderzijds vind ik dat die analyse niet leidt tot risicoanalyse in de accountantscontrole. Als ik dat vind, moet ik dat wel toelichten. Ik geef daarom eerst een analyse van de artikelen van Mollema op basis van zijn hoofdlijnen van kritiek op het Audit Risk Model (ARM). Tijdens de behandeling van de opmerkingen en stellingen van Mollema breek ik een lans voor een Bayesiaans model voor de risicoanalyse in auditing. Bij mijn behandeling van het laatste kritiekpunt van Mollema ga ik proberen het verschil tussen 'Insurance' en 'Assurance' weer te geven. Ik sluit het artikel af met een belofte en een samenvatting.

2 Analyse artikelen Mollema

Mollema (2003) formuleert in het eerste artikel zijn kritiek op het Audit Risk Model en zijn ambities voor een beter model. In het tweede deel van zijn artikel

H.H.W. Kloosterman RE RA is registeraccountant en -EDP-auditor. Werkzaam als adviseur Vaktechniek EDP-audit en Statistical Audit bij de Belastingdienst, Centrum voor Proces- en Productontwikkeling. Lid van de Stuurgroep Statistical Audit, deze stuurgroep werkt voor Centre Audit research Nivra-Nyenrode (CANN). Lid redactieraad Handboek EDP-audit (NOREA, Koninklijk NIVRA en Kluwer).

werkt hij zijn ambities uit. Ik citeer de punten uit deel één, geef globaal weer wat Mollema stelt en ga daarna kort op die stellingen in.

2.1 Opsomming bezwaren en stellingen Mollema

Hierna citeer ik de punten uit deel één van het artikel van Mollema (2003).

- 1 Het auditrisicomodel in zijn huidige vorm is toegesneden op financiële audit en minder toepasbaar voor andere vormen van audit.
- 2 Het concept van 'material misstatement' onderkent niet het belang van de verwachte omvang van de schade ($P * D$), kans maal schade, voor het auditrisico.
- 3 Engagementrisico wordt ten onrechte in de formule buitengesloten.
- 4 De vermenigvuldiging van de factoren van de formule ontmoet bezwaren van methodologische aard.
- 5 Hoewel bekritiseerd, is het model breed geaccepteerd, wat een indicatie is van de noodzaak om een goed model ter beschikking te hebben.
- 6 Input van bedrijfsrisicoanalyse (business risk assessment) is gewenst, vooral in de context van niet financieel georiënteerde auditing.

2.2 Ad 1. ARM en financial audit

Het ARM is ontstaan in de sfeer van steekproeven in de accountantscontrole en heeft eind jaren zeventig en begin jaren tachtig van de twintigste eeuw een swing gekregen door de ontwikkeling van Monetary Unit Sampling¹. Het model beschouwt een financiële verantwoording als een bak met geld, mogelijkwerwijs bestaand uit meerdere deelbakken, die gecontroleerd moet worden. Liefst met gebruikmaking van alle controle-informatie die voorhanden is. De opmerking dat het ARM zich dus niet leent voor andere dan financiële populaties is terecht. Daar zijn de verschillende modellen ook niet voor gemaakt. De kritiek van Mollema is naar mijn mening dan ook gebaseerd op te hoog gespannen verwachtingen van het risicoanalysemodel.

Een fraaie behandeling van het ARM is te vinden in Van Batenburg en Dassen (1996). Deze schrijvers concluderen dat een model voor risicoanalyse in de gegevensgerichte controle zich met Bayesiaanse statistiek laat verklaren.

2.3 Ad 2 Material Misstatement en 'verwachte schade' (P*D) strijdig

De stelling van Mollema dat het begrip Material Misstatement en het begrip 'verwachte schade' (P*D) strijdig zijn, begrijp ik niet. Het audit risk model, als het Bayesiaans is bijgesteld, geeft de mogelijkheid een garantie uit te spreken over de maximale fout die de onderzochte verantwoording bevat (Van Batenburg en Dassen, 1996). Het model gaat immers alleen maar over de gegevensgerichte controle. Over de andere controlemaatregelen die nodig zijn voordat de gegevensgerichte controlemaatregelen tot een goedkeurend oordeel kunnen leiden, zegt het model niets. De garantie die uitgesproken is luidt: bij onze controle is geen zodanige som van fouten geconstateerd dat die de materialiteit overschrijdt, terwijl we de controle zo ingericht hadden dat als zo'n grote fout in de verantwoording zou zitten, we hem vrijwel zeker ontdekt zouden hebben.

Mollema stelt daartegenover een andere benadering. Die noem ik, vanwege de definitie die hij geeft, verzekeringsbenadering. De benadering van Mollema zegt: 'De maximale schade die ik als accountant kan lopen, bedraagt zus en zoveel.' Het zus en zoveel leidt hij af van een kans op schade en de schadeverwachting. Het maximale zie ik niet duidelijk terug in beide artikelen, anders dan verbaal, maar zou met een scenario voor risicomijder kunnen worden vormgegeven. Ik concludeer dat Mollema probeert de schade te schatten van een misslag die een accountant kan maken.

Het Audit Risk Model daarentegen behandelt in beginsel een worse case scenario voor de fout in de populatie.

Deze twee modellen zijn daarom volgens mij niet strijdig. Ze belichten verschillende facetten. Het Bayesiaans aangepaste ARM (Van Batenburg en Dassen, 1996) is gericht op de garantie die aan het publiek wordt gegeven. Het verzekeringsmodel van Mollema beschrijft globaal hoe een verzekeringsmaatschappij tot het verzekeren van het accountantswerk kan komen, zeg: een audit insurance model (dat zouden we AIM kunnen noemen).

2.4 Ad 3 Engagementrisico is buiten het ARM gesloten

Mollema stelt in zijn artikel dat het Engagementrisico niet in het Audit Risk Model is begrepen. Het ARM noemt het engagementrisico niet expliciet. Echter

deze risicofactor kan geacht worden te zijn begrepen in de risicofactor die het ARM inherent risk noemt. Daarmee is volgens mij al voldoende aan het bezwaar van Mollema tegemoetgekomen.

2.5 Ad 4 Vermenigvuldigen in ARM mag niet

De stelling dat het vermenigvuldigen in het Audit Risk Model niet in overeenstemming is met de probleemstelling waaraan het model wil tegemoetkomen, is in de literatuur aangedragen door Veenstra en Van Batenburg (1989). Steele (1992) heeft in zijn boek 'Audit Risk and Audit Evidence' Bayesiaanse risicoanalyse als oplossingsvariant aangeboden. Hij presenteerde een elegante variant van een Bayesiaans Risicoanalyse Model, de steekproefequivalentenmethode. Van Batenburg en Dassen (1996) hebben eveneens een alternatief voor de vermenigvuldiging aangeboden. Deze varianten vertalen op elegante wijze het vermenigvuldigen naar een falsifieerbare² variant. Deze schrijvers vervangen daarmee het vermenigvuldigen door een adequate methode. Ik heb gemerkt dat literatuur zoals die vandaag de dag in de accountantsopleiding wordt gebruikt, bijvoorbeeld Knechel (2001), niet op deze fraaie theorievorming³ in gaat.

Ik concludeer dat Mollema de theorie met betrekking tot het gebruik Bayesiaanse statistiek in risicoanalyse niet in zijn betoog heeft betrokken. Zijn conclusie om niet te mogen vermenigvuldigen deel ik.

2.6 Ad 5 Bekritiseerd en toch geaccepteerd

Mollema brengt naar voren dat het ARM is bekritiseerd en toch geaccepteerd. Hij noemt daarbij onder meer Knechel (2001). Ik ben het met Mollema eens dat bekritisieren en vervolgens in volle omvang toepassen tegenstrijdig is.

Ik heb geprobeerd de kritiek van Mollema te expliciteren. Dat leidde tot de volgende opmerkingen.

- De kritiek van Mollema zou kunnen zijn dat het ARM alleen maar kan worden gebruikt voor het aanduiden van de omvang van de hoeveelheid gegevensgerichte controles. Waarbij het model aangepast moet zijn met behulp van Bayesiaanse statistiek.
- Het model biedt geen soelaas voor de controleactiviteiten die ik voorwaardelijke controles pleeg te noemen⁴. Conclusie zou dan mogen zijn dat het model, mits aangepast, voor de kwantificering van de hoeveelheid gegevensgerichte controles mag worden gebruikt. Dat wil zeggen via de Bayesiaanse omweg kan een aantal bezwaren tegen het Audit Risk Model worden verholpen.

Dat betekent dus wel dat het gangbare rekenwerk en risicoanalyse niet los kan worden gezien van het veld statistical audit. Knechel (2001) koppelt de risicoana-

lyse en statistical audit wel los. Hij negeert daarmee de historie van het wetenschappelijk onderzoek op het terrein van risicoanalyse in auditing (Bell, 1995).

2.7 Ad 6 Bedrijfsrisicoanalyse nodig voor niet-financiële audit

Het ligt voor de hand dat als een accountant een onderzoek wil verrichten naar de bedrijfsbeheersing, hij kennis moet nemen van de bedrijfsrisicoanalyse. Het ligt ook voor de hand dat hij de uitkomsten van dat onderzoek moet gebruiken voor de vaststelling of hij voldoende werk heeft verricht aan de voorwaardelijke controles. Verder ligt het mijns inziens voor de hand dat de meeste niet-financiële audits gerelateerd zijn aan voorwaardelijke controles in het kader van de controle van een financiële verantwoording. Verder onderschrijf ik de impliciete stelling van Mollema dat als er geen sprake is van een financiële audit het instrumentarium van geldsteekproeven (= monetary unit sampling) niet toepasbaar is.

Omdat de discussie over de geldigheid van het risicoanalysemodel in de wereld van de controle op financiële verslaggeving wordt gevoerd, is het volgens mij niet opportuun om meteen allerlei andere audits (zoals bijvoorbeeld IT-audit) ook in de discussie te betrekken. Dat leidt teveel van de 'zaak' af.

2.8 Tweede deel artikel Mollema

2.8.1 Inleiding

Mollema stelt een risicoanalysebenadering voor het (complete) ARM in de plaats, die uit de verzekeringswiskunde lijkt voort te komen. Hij presenteert kans maal schade ($P * D$) als risico. Vervolgens definieert hij een heleboel risicogebieden waarop hij afzonderlijk deze schattingen toepast. De uitkomsten van al die schattingen sommeert hij. De uitkomst noemt hij het risico dat de accountant loopt. Mollema werkt deze benadering, die ik eerder in deze reactie het Audit Insurance Model heb genoemd, gedetailleerd uit.

Helaas heeft de wijze waarop Mollema de methode uitwerkt in dit tweede deel eenzelfde bezwaar als het Audit Risk Model. Namelijk het schatten van kansen op het niveau van een individuele klant. De grootheid D kan worden geschat per individueel geval, de grootheid P niet. Immers de kans treedt wel of niet op voor het individuele geval. Hetzelfde is immers het geval met de eerst geuite bezwaren tegen het ARM (Veenstra en Van Batenburg, 1989). Er zouden wel uitspraken over (grote) groepen klanten gedaan kunnen worden. Dus komt Mollema met een model dat eventueel wel voor een verzekeraar zou kunnen worden gebruikt, maar niet voor de beheersing van de controle bij een individuele klant.

2.8.2 Vergelijking verzekeringswiskunde

Verzekeringsmaatschappijen die een schadeverzekering aan de man brengen, krijgen enerzijds premies binnen en moeten anderzijds schadeuitkeringen doen. Schadeuitkeringen en premies hebben een samenhang. Om winstgevend te kunnen zijn, moet de maatschappij én zoveel mogelijk premies binnen krijgen én zo weinig mogelijk uitkeringen doen en tegelijkertijd ook het serviceniveau handhaven dat zij met de klanten heeft afgesproken. Al deze zaken vinden plaats onder onzekerheid. Dat betekent dat als een verzekeringsmaatschappij gekenschetst kan worden als een risicomijder (gericht op het behalen van een inkomen voor alle deelnemers gedurende onbepaalde tijd), de maatschappij de premie-inkomsten en de schadeuitkeringen voorzichtig schat.

Doorgaans plegen verzekeringsmaatschappijen hun schattingen op ervaringen uit het verleden te baseren. Om tot een Insurancemodel te komen met een hoog waarheidsgehalte (Popper, 1979) moet een aantal elementen expliciet worden gemaakt: de schadeverwachtingen, de schadekansen en het risicogedrag. Een Insurancemodel leidt tot individuele premies en individuele uitkeringen. De premies in het model zijn gebaseerd op macro-gegevens. Het model op dit punt valideren kan dus ook alleen op macro-niveau. Datzelfde geldt voor de uitkeringen. Het risicogedrag van de verzekeringsmaatschappij kan niet op klant-, maar wel op maatschappijniveau worden beoordeeld, soms ook op klantgroepniveau.

Mollema geeft in zijn artikel aan dat de schades per klant en per potentiële schadetrigger moeten worden aangeduid.

Vervolgens is er nog het optellen van alle schadeschattingen, die impliciet⁵ als ongunstige scenario's moeten worden gezien. Het optellen van ongunstige scenario's leidt in het algemeen tot veel te pessimistische schattingen⁶. Op deze methodologische gronden is Mollema's model te kwalificeren als niet goed genoeg voor de financiële controle. Er is nog een ander probleem dat door Steele (1992, p. 18-22) ook werd aangeduid: er zijn nauwelijks gegevens over de schade voorhanden.

Conclusie: Het model dat Mollema beschrijft, kan, wegens een te gering waarheidsgehalte, niet als een audit assurance model voor de financiële controle worden beschouwd.

3 Samenvatting

Mollema heeft in twee artikelen in het MAB geprobeerd een nieuwe weg in te slaan met risicoanalyse in auditing.

Mollema heeft het aanvankelijke Audit Risk Model,

dat met allerlei vermenigvuldigingen gepaard gaat, terecht aangevallen. Dit model is echter al zodanig verbeterd dat de verbeterde versie voldoende waarheidsgehalte heeft om een belangrijk deel van de financiële controle ermee uit te voeren.

Het model dat Mollema laat zien is een soort schadeverzekeringsmodel. Het model heeft vooral als bezwaar dat het niet geëvalueerd kan worden. Of: het waarheidsgehalte ervan kan niet op hetzelfde niveau worden getoetst als dat waarvoor het model wordt gebruikt. ■

Literatuur

- Batenburg, P.C. van en R.J.M. Dassen, (1996), Het Bayesiaanse model van Deloitte & Touche ter ondersteuning van de controlemix, in: *De Accountant*, jg. 103, no. 1, september, pp. 31-35.
- Bell, T.B. en A.M. Wright (eds), (1995), *Auditing, Practice, Research and Education*, American Institute of Certified Public Accountants, New York.
- Blokdijk, J.H., (1996), Toedeling van de controletoelantie bij de accountantscontrole, in: *Maandblad voor Accountancy en Bedrijfseconomie*, jg. 70, no. 7/8, pp. 350-360.
- Broeze, G.B. en H.H.W. Kloosterman, (2003), *Statistical audit: overzicht van onderzoek over tien jaar*; Paper uitgereikt bij het onderbrengen van de Stuurgroep Statistical Audit bij het Center voor Auditresearch Nivvanyenrode (CANN), januari.
- Kloosterman, H.H.W. (1996), Intoleranties in de accountantscontrole, *De Accountant*, jg. 102, no. 8, april, pp. 534-537.
- Knechel, W.R., (2001), *Auditing: Assurance & Risk*; 2nd edition, South-Western College Publishing, Cincinnati.
- Leslie, D.A., A.D. Teitlebaum en R.A. Anderson, (1980), *Monetary Unit Sampling, A practical guide for auditors*, Canadian Institute of Chartered Accountants, Toronto.
- Mollema, K.Y., (2003), Auditrisico, meer dan ooit een issue (1), in: *Maandblad voor Accountancy en Bedrijfseconomie*, jg. 77, no. 12, pp. 551-556.
- Mollema, K.Y., (2004), Auditrisico, meer dan ooit een issue (2), in: *Maandblad voor Accountancy en Bedrijfseconomie*, jg. 78, no. 1 / 2, pp. 5-15.
- Popper, K.R., (1979), *The Growth of Scientific Knowledge*, Klostermann Texte Philosophie, Frankfurt am Main.
- Steele, A., (1992), *Audit Risk and Audit Evidence*, Academic Press LTD, London.
- Veenstra, R.H. en P.C. van Batenburg, (1989), Een doorbraak in steek-

proeftoepassingen door Bayesiaanse statistiek, in: *De Accountant*, jg. 95, no 11, pp. 561-564.

Wilschut, K.P.G., (1989), Het denkmodel achter de risicoanalyse in de accountantscontrole, in: *De Accountant*, jg. 96, no. 2, oktober, pp. 86-91.

Noten

- 1 Een van de belangrijkste werken op dit gebied is Monetary Unit Sampling van Leslie, Teitlebaum & Andersen (Leslie1980)
- 2 Ik bedoel hier falsifieerbaar zoals Popper (Popper, 1979) dat aanduidt. Het waarheidsgehalte van een stelling moet onderzocht kunnen worden. Falsifiëren is dan voldoende bewijs leveren dat de stelling klopt én een (en slechts een) tegenbewijs is voldoende om de stelling die algemene geldigheid pretendeert onderuit te halen. In dit geval: de verschillende soorten risico's in termen van kansen kunnen wel worden geschat, maar niet per afzonderlijk onderzoek worden gefalsifieerd. De fout in de populatie kan daarentegen zowel geschat als gemeten worden; daardoor is zo'n methode wel falsifieerbaar. Het gebruik van bijvoorbeeld steekproeven is bedoeld om zo objectief mogelijk te laten zien dat er toereikend is geprobeerd de stelling onderuit te halen. De methode van Van Batenburg en Dassen voldoet aan die eis.
- 3 Knechel gaat in hoofdstuk 3 in op 'Risk, Evidence and Materiality'. In hoofdstuk 16 zegt hij pas iets over 'Statistical Evidence'. Hij brengt beide gebieden, risicoanalyse en steekproeftheorie, niet met elkaar in verband.
- 4 Voorwaardelijke controles zijn controleactiviteiten die aanduiden of en hoe er gecontroleerd kan worden. Deze activiteiten omvatten onder meer de maatregelen om vast te stellen of de onvervangbare interne controle in opzet voldoende is, of die bestaat en of die werkt. Tevens moet die verzameling werkzaamheden leiden tot het aanduiden van de mogelijkheden om de gegevensgerichte controle in te richten.
- 5 Een verzekeraar is doorgaans het best als een risicomijder te beschrijven. Hij maakt daarom per potentiële schadetrigger een pessimistische schatting. Hij schat dus de schade hoog in.
- 6 Stel dat de problematiek als stapelprobleem mag worden behandeld, dan zou de bovengrens, de 'worst case', kunnen fluctueren met de wortel uit de som van de varianties. Als daarentegen de onderverdeling als een etiketteringsprobleem moet worden gezien, dan geldt een 'weak chain rule'; de grootste maximale schade per onderdeel zou wel eens de grootste schade voor het geheel kunnen zijn. De financiële controle is niet te zien als een stapelprobleem, maar eerder als een 'weak chain' probleem. Blokdijk (Blokdijk, 1996) heeft het niet hoeven toedelen van controletoelanties in deze zin uitgewerkt.

Naschrift

Kor Mollema

Collega Kloosterman doet een poging de door mij ontwikkelde theorie inzake auditrisicomodellen omver te werpen. Dat is wetenschappelijk gezien een prijzenswaardig streven en dus geldt hem mijn dank. Graag geef ik een korte reactie.

1 Toepassingsgebied

Collega Kloosterman stelt dat de traditionele auditrisicomodellen uitsluitend zijn gemaakt binnen de context van de gegevensgerichte accountantscontrole

en dat die niet bedoeld zijn om daarbuiten te hante- ren. Dat mag waar zijn, maar ze worden daarbuiten wèl gehanteerd, c.q. daarbuiten bestaat daaraan wèl behoefte! Bovendien heeft de gegevensgerichte accountantscontrole inmiddels haar failliet voldoende bewezen, reden voor mij om in mijn artikelen een statistische verbetering van de gegevensgerichte accountantscontrole buiten beschouwing te laten. De toepassing van statistiek in de accountantscontrole sinds 1975 kan overigens bepaald niet bogen op professionaliteit en is in de loop der jaren gemarginaliseerd. Intussen verlegt de accountantscontrole, zowel in het bedrijfsleven als bij de overheid, (gedwongen) haar doelstelling van een puur financiële naar een meer bedrijfsmatige oriëntatie, waardoor operational en IT-audit meer aandacht zullen krijgen. Dus is de discussie over de toepasbaarheid van auditrisicomodel (ARM) op andere auditvormen wel degelijk opportuun.

2 Modeltypering

Kloosterman noemt mijn model vervolgens een accountants-insurance model. Hoewel ik dat een versmallig vind, heeft Kloosterman goed begrepen dat mijn definitie van professioneel auditrisico alles te maken heeft met de mogelijkheid om de beroepsaansprakelijkheid verzekeraar te houden. Bovendien leg ik een sterke link met bedrijfsrisico's, gevoed door ervaringen met risicomanagement, zoals dat in de bankwereld gestalte wordt gegeven. Daarbij gaat het wel degelijk om inschattingen van schade. Een gedachtegoed dat aan aandacht zal winnen nu directies worden verplicht zich expliciet te verantwoorden over de kwaliteit van de interne beheersing en overheden worden getoetst op effectiviteit van de beleidsuitvoering. Kloosterman stelt dat engagementrisico geacht mag worden begrepen te zijn in ARM. Hij onderbouwt dat echter niet. Bovendien heeft het engagementrisico teveel eigensoortige problematiek om deze stilzwijgend inbegrepen te achten in ARM.

3 Kansrekening

In zijn kritiek op mijn tweede artikel legt Kloosterman de vermenigvuldiging van kans (P) en schade (D) onder de loep. Hij stelt: 'De grootheid D kan geschat worden per individueel geval de grootheid P niet. Immers de kans treedt wel of niet op voor het individuele geval.' Dit lijkt me een reductie van het kansbegrip tot een binaire waarde. Binnen risicomanagement en interne audit worden zowel aan P als aan D waarden toegekend, zij het dat deze vaak kwalitatief

moeten worden ingeschat bij gebrek aan betere informatie. In mijn artikel heb ik daaraan uitwerking gegeven. Kloosterman heeft mogelijk een punt als hij stelt dat de optelling in mijn model kan leiden tot te pessimistische schattingen. Dat kan alleen in de praktijk blijken en zou kunnen leiden tot een methodologische bijstelling van de wijze waarop de optelling plaatsvindt.

4 Waarheidsgehalte

Kloosterman eindigt met de ferme conclusie: 'Het model dat Mollema beschrijft, kan, wegens een te gering waarheidsgehalte, niet als een audit assurance model voor de financiële controle worden beschouwd.' Het benaderen van de complexe werkelijkheid met modellen vraagt evenwel altijd een tol voor wat betreft het waarheidsgehalte. Daarom heb ik ook in mijn model kwalitatieve uitwerking gegeven aan het risicobegrip.

Nu in het kader van de Sarbanes Oxley Act en de code Tabaksblat het 'in-control statement' zijn intrede doet, zal de accountantscontrole minder financieel en meer bedrijfsgericht worden. Dat zal het toch al grote professionele auditrisico niet verminderen. Als Kloosterman meent dat mijn model nog onvoldoende waarheidsgehalte heeft, daag ik hem uit met een alternatief of verbeterd model te komen dat werkt in de context van de hedendaagse eisen die aan audit gesteld moeten worden. Constateren dat ARM in de context van de financiële audit voldoende verbeterd is lijkt me op gedrag dat – ten onrechte overigens – aan struisvogels wordt toegeschreven.

Als general auditor bij een grote multinational heb ik ervaren dat met kwalitatieve modellen goed te werken valt, mits daarover volstreekte openheid wordt gehanteerd naar het verantwoordelijk management. Kloostermans conclusie dat mijn model niet geëvalueerd kan worden, mist onderbouwing en wijs ik af. Jammer is het dat Kloosterman voorbij gaat aan mijn serieuze poging om het professionele auditrisico te dimensioneren en te linken aan de bedrijfsrisico's. Naar mijn mening schuilt daarin de kracht van mijn model en de zwakte van ARM. ■